enne kui sest middagi tulli. Olli kül jo wannaste monnette käest sedda tootusse sanna kuulda olnud, et tahtsid wina prukimist hopis mahha jätta; agga mitme jures ka nende arrust pudus ikka weel kindel meel seks, sedda omma tootusse sanna truiste tõeks sata, ja need, kes kawwalad nende hulgast ollid, oskasid ennestele ikka weel monnesuggused teed lahti hoida, mis peäl arwasid, ommast antud sannast peäseda. Monned katsusid üsna pilkamisse wisil omma kurja nou korda sata, ja omma pattust himmo, mis lia winajomisse peäle käis, keelmata tagga aiada. Nenda olli üks mees omma kirriko-õppetajale lubband, katseks ühhe terwe ku sees ühtegi wina jua. Kuidas se olli, mis se kawwal loom teggi, et saaks omma tootusse sanna tõeks tehha ja segipärrast omma jomisse himmo tätta? Olli siit sadik õppind, ennamiste korteli täis wina korral ärrajoma. Eest meletumast jonest ei tagganend nüüdki mitte,

waid wallas sedda kortli ossa ühhe surema krusi sisse, aias sedda täis tümma leiba, ja kui leib olli sedda wina hopis ennese sisse tombanud, sõi temma sedda leiba ärra. Kostis weel sel pettisel wisil ennese eest, ütteldes, et ei olnud ei suggogi mitte wina jonud, muud agga kui wina sõnud. — Teine olli lubband, ni kaua kui ta alles Ma peäl piddi ollema, ei wina tilka suhho wõtta. Kuidas temma jälle katsus, omma tootusse sannast lahti peäseda? Astus, wina puddel taskus, ühhe sure pu peäle üles, mis temma oue kohhal olli, jõi seäl omma õppind wina ossa ärra, tulli ennamiste pole arroga seält mahha, ja kostis ka rummala lapse wisil ennese eest, ütteldes, et ei olnud mitte Ma peäl, waid pu peäl wina jonud. Wahhel kui olli weel rohkeminne kui muido omma õnnetuma himmo järrele teinud, kukkus pu peält mahha, ja olli weel imme, et ei murdnud konta purruks, ehk et ei olnud hopis surnuks kukkund. —

Eesti-ma rahwa Kalender 1847, lk. 20